

Sprejeři a graffiti

S rozvojem graffiti se rozpoutaly diskuse o tom, zda graffiti je, či není umění. Graffiti postupně pronikly do galerií a výstavních síní. Ještě v polovině osmdesátých let byl tento fenomén ve Francii vnímán jako svérázná forma pop-artu. Nesrozumitelné nápisy, barevné plochy a "tagy" na zdech městských budov přitahovaly pozornost sociologů, psychologů i teoretiků umění.

Jiří Olíč tvrdí, že pandánem pyrotechniky, jež se bůhvíproč nazývá zábavná, jsou graffiti. Žádný divák nebyl moderním uměním nucen sledovat Mondrianovy obrazy déle, než chtěl, a mobilita Calderových mobilů nespočívala v tom odchyťávat vernisážové hosty. Olíč se děsí představy, že sedí pět hodin ve vlaku a dívá se z pomalovaného okna. Nechce se smířit s tím, že by si měl zvykat na agresivní zábavnou pyrotechniku a graffiti, protože takové bude 21. století, zvukem i obrazem.

Sprejeři tvoří většinou v noci, ve skupinkách ve vytipované dobu a s přesně vytyčenými ústupovými trasami. Během akce probíhá komunikace pomocí mobilních telefonů. Z těchto důvodů je dopadení pachatele-sprejera při činu velmi ojedinělé. Pokud se tak náhodou stane, je nutné složitě prokazovat komu patří spreje a kdo je autorem výtvoru. Znalec pak musí vyčíslit škodu a dle ní je určeno, zda se jedná o výtržnost, nebo o poškozování cizí věci. Sprejeři mohou svým jednáním naplnit skutkovou podstatu trestného činu dle § 257 (poškození cizí věci) trestního zákona. Novelizací trestního zákona ze dne 1. 7. 2001 se za § 257a vložil nový § 257b, který upravuje poškození cizí věci pomalováním, postříkáním či popsáním jinou barvou nebo látkou. Trestní sazba za tento čin byla určena na 2 - 8 let odnětí svobody pro pachatele, který svým jednáním způsobí škodu velkého rozsahu.

(271 slov)